

ERRATA

V textu Franty Krahulce na str. 269–271 v č.45/2 z roku 2010 je řada chyb, nepřesností, pomluv a jednostranných pohledů na některé příhody. Je zde také velké množství překlepů /na dvou stranách 13/, což je důsledkem psaní textu na počítači /kdyby byl text psaný na stroji, nemohlo by se to stát/. Mezi chyby bezvýznamné patří např. uvedení chybného roku získání titulu RNDr., vynechání několika zaměstnání po skončení studia, chybné názvy všech ostatních institucí, v nichž jsem pracoval. V minulosti nebyla krajská střediska státní ochrany přírody součástí pražského ústředí /tehdy SÚPPOP/, ale zřizovaly je krajské národní výbory – v Pardubicích tedy nebylo KS SÚPPOP, ale KSSPPOP Východočeského kraje. V Praze rovněž nebylo KS SÚPPOP, ale SSPPOP Středočeského kraje, jehož součástí byla i jedna ze dvou tehdy existujících Správ CHKO Kokořínsko, roztocké muzeum bylo sice v době existence starých krajů muzeem krajským, nikdy se tak ale nejmenovalo.

Jsou tam ale i chyby závažné, např. tvrzení, že nezabíjím komáry. Komáry, kteří mě bodli, odjakživa zabíjím, stejně jako všechny ostatní neřády, kteří mně provedou něco, co nemám rád.

Pomluvou je, že jsem měl jen 65 párů tenisek, a že jsem je koupil v bazaru. Nestály 29, ale 21 Kčs, posledním místem, kde se v Praze daly koupit, byl Dům obuvi v Celetné ulici, a to až do roku 1990. Dováželi je tam z továrny /Svit, nositel řádu práce, Gottwaldov/dvakrát do roka a vždy jsem vykoupil všechny páry požadované velikosti, které dovezli. V roce 1990 jsem měl 89 párů, nyní už jich mám jen 44.

V textu je uveden jednostranný pohled na redakční úpravy mého prvního floristického článku ve Zprávách ČSBS. Jediným výsledkem vypuštění slova "vysílačka" z článku bylo zpřesnění floristických údajů a ztížení možnosti jejich porovnání s údaji jiných autorů. O něco později jsem o této příhodě mluvil s ředitelem poděbradské vysílačky a ten projevil naprostý úžas nad předposraností pražských botaniků, protože v místním tisku politickém i přírodovědeckém se o vysílače samozřejmě normálně psalo; doporučil mi, pokud by se situace měla opakovat, abych tedy místo slova "vysílačka" použil označení "Radiokomunikační středisko střední Čechy, pracoviště Poděbrady". Zásahem stejného redaktora/V. Skalického/ bylo rovněž ve stejném článku znemožněno uvedení biotopu u některých údajů z Libického luhu: u některých druhů muselo být označení "lužní les" nahrazeno termínem "les", protože uváděné druhy přece v lužním lese nerostou. Nic nepomohla ani vegetační

mapa Libického luhu od Z. Neuhäuslové, která byla součástí knihy vydané Nakladatelstvím ČSAV.

Označování rezervací cedulemi mi nijak nevadilo, zvláště u těch rezervací, které jsem si sám vymyslel, nebo těch, jejichž staré odložené návrhy jsem dotáhl k úřednímu zřízení ochranného území/tehdy jsem si ještě myslel, že rezervace mají nějaký smysl/. Pravým důvodem odchodu z pardubického pracoviště státní ochrany přírody bylo zjištění, že bych nemohl natrvalo spokojeně žít jinde než v rodném městě nebo na chatě v Osečku.

V zájmu pravdy by bylo vhodné doplnit i pokračování příběhu s parukou na obhajobě mé diplomky/paruka byla z půjčovny paruk ve Vodičkově ulici, tam mi tehdy řekli, že si studenti krátkovlasé paruky k podobným účelům u nich běžně půjčují/. Vedoucí katedry botaniky Zdeněk Urban mi několik dní před obhajobou řekl, že přijdu-li na obhajobu s dlouhými vlasy, tak mě k obhajobě vůbec nepustí. Z toho, že jsem ho pod vedl, byl skutečně velmi rozčilen, uplynulo ale několik let a sám tuto příhodu vyprávěl na mejdanech a do konce života mě uctivě zdravil.

Vladimír Skalický kdysi vyprávěl o jednom botanikovi, který v době, kdy mu bylo 60 let, vystoupil na jeden rok z ČSBS, aby se o něm nemohlo psát. Nyní je to přesně naopak: členové ČBS mají právo odmítnout, aby se o nich psalo/tak to udělala např. moje spolužačka Jindra;/nečlenové žádná práva nemají. Franta napsal text bez mého souhlasu, vědomí a zkontrolování. Budiž. Já v Muzeu a současnosti také píšu o některých osobách bez jejich souhlasu/např. že patří do kriminálu, nebo že by měly být upáleny na hranici/, což se setkává se zarputilým/ale zcela neúspěšným/ odporem jednoho člena redakční rady s odůvodněním, že to je navádění k trestnému činu, a to se v demokratickém státě nesmí. Když už mi ale byla tato lumpárna provedena, a to ještě s uvedením naděje, že na autora natrvalo nezanevřu, a když je v článku kladně hodnocena moje botanická činnost, doufám, že mi bude umožněno v tomto pokračilém věku dát čerstvým absolventům botaniky několik rad, jak v životě dojít k podobným botanickým výsledkům/může to sloužit i jako poučení pro ty botaniky, kteří by se někdy v životě dostali na scestí tím, že by přijali nějakou vedoucí či ředitelskou funkci/. Zde je několik zásad, kterými jsem se v životě řídil a které mohu všem doporučit.

1/nejvyšší prioritou v životě je rodina, znamená to např. neodkládat děti do školky či školní družiny, ale věnovat se jim i v pracovní době, ať už se to zaměstnavateli líbí, nebo ne/nejlepší je, když o tom zaměstnavatel vůbec neví/. Na druhém místě jsou kamarádi, ať už celoživotní/v mém případě spolužačky Jindra, Martina a Saša/ nebo ti, se kterými se člověk setká až později. Teprve na posledním místě je moje práce/zaměstnání/.

2/při nástupu do nového zaměstnání je potřeba být první den na pracovišti. Je ale potřeba si přinést vlastní práci a po vyřízení přijímacích formalit se jí věnovat až do konce pracovní doby. Na druhý den je ale už třeba si napsat cesták /např. s odůvodněním, že je právě někde povodeň, kterou je třeba sledovat, a to že nepočká/.

3/nikdy nepřipustit, aby vedoucí nebo ředitel mluvili do toho, co člověk chce dělat. Ředitel je od toho, aby reprezentoval organizaci a sháněl peníze, a ne aby se pletl do toho, co zaměstnanci dělají.

4/na pracovišti je potřeba být jen tehdy, když člověk dělá práci, kterou nejde dělat jinde /např. péče o herbář, odevzdávání cestáků a docházkových listů, vyzvedávání peněz/. Veškerou práci, která se dá dělat jinde než na pracovišti, také skutečně jinde dělat. Nepřipustit, aby zaměstnavatel rozhodoval o tom, kdy má zaměstnanec být na pracovišti /s výjimkou takových akcí jako jsou např. porady několikrát za rok, 1x za rok hasičské školení apod./, rovněž nepřipustit, aby zaměstnavatel věděl, kde zaměstnanec právě je a kdy se příště dostaví na pracoviště. Před zaměstnavatelem je třeba utajit vlastnictví telefonu.

5/když se někdo stane vedoucím či ředitelem, vyřadil se tím z okruhu lidí, kterým se nelže. Vedoucímu i řediteli je třeba říkat to, co chtějí slyšet, bez ohledu na realitu. Stejně je třeba postupovat při vyplňování různých formulářů a psaní výkazů /např. když mi jedna z ředitelky Střeodočeského muzea nakázala, abych omezil sběry, protože archeologové v ČR se také dohodli, že omezí sběry, aby něco zůstalo v zemi pro budoucí generace archeologů a jejich nové metody, reagoval jsem na to tím, že do výkazu o činnosti jsem po celou dobu jejího působení v muzeu - tj. asi 10 let - uváděl jen nepatrnou část skutečného počtu sebraných herbářových položek/.

6/při práci je třeba ignorovat veškeré předpisy a zákony /ty existují jen proto, aby úředníci, politici, právníci a jiná podobná verbež měli čím zdůvodnit nezbytnost své existence/. Je jen třeba se snažit, aby si toho nikdo nepovolalý nevšiml.

Jaroslav R y d l o